U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Z. M. I.,** vystupující také pod jménem H. A., zastoupeného advokátem Mgr. Zbyňkem Stavinohou, se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Az 14/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2003 č. j. OAM-1003/LE-04-06-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2004 č. j. 11 Az 14/2004 – 28,

t a k t o :

I. Řízení **s e z a s t a v u j e** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2004 č. j. 11 Az 14/2004 - 28 kterým soud odmítl žalobu podanou žalobcem proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyl udělen azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Městský soud v Praze shora uvedeným usnesením odmítl žalobu proto, že byla podána opožděně. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 19. 8. 2003 v tranzitním prostoru letiště v R., žalobce byl s jeho obsahem seznámen v arabském jazyce a v tomto jazyce byl rovněž poučen o možnosti podat proti němu žalobu k soudu ve lhůtě 7 dnů ode dne jeho doručení. Žaloba adresovaná Městskému soudu v Praze byla však podána k poštovní přepravě až dne 21. 1. 2004. Městský soud v Praze proto žalobu odmítl jako opožděně podanou podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Kasační stížnost byla podána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobce tvrdí, že mu bylo odepřeno efektivní právo podat žalobu proti rozhodnutí o neudělení azylu. Žaloba má odkladný účinek, takže žalovaný byl povinen vyčkat uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení azylu a nikoli ho nejbližším spojem poslat do země, která ani není zemí jeho trvalého pobytu. Po návratu do P. (pozn.: žalobce byl vrácen letecky do Turecka, odkud přiletěl; turecké orgány však odmítly, aby vystoupil z letadla a obratem leteckého spoje se vrátil do P.) byl umístěn na podlahu tranzitního

prostoru mezinárodního letiště, kde mezi cestujícími a vystavenými automobily strávil 7 měsíců. Žalobce neměl přístup k právní pomoci, neměl přístup ke správnímu orgánu, neměl přístup k soudu, neměl papír, neumí vůbec česky, rozhodnutí nerozuměl a nikdo nerozuměl jemu na letišti. I kdyby žalobu včas sepsal, byla by napsána arabsky a patrně by ji býval musel předat servírce, která byla jeho jediným spojením s okolním světem.

Uvedené skutečnosti nelze považovat za efektivní ochranu práv uprchlíka a proto žalobce navrhl, aby usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popíral její oprávněnost, Žalovaný zastává názor, že žalobce nebyl na svých procesních právech nikterak zkrácen; po celou dobu běhu lhůty k podání žaloby byl žalobce zpět na letišti v R. a podle názoru žalovaného žalobci fakticky nic nebránilo podat žalobu v zákonem stanovené lhůtě. O možnosti podat žalobu byl žalobce řádně poučen.

Nejvyšší správní soud v průběhu řízení o kasační stížnosti zjistil od Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky v Norimberku (SRN), že žalobci a jeho manželce byl na území Německa udělen azyl rozhodnutím ze dne 26. 10. 2004, které nebylo právní moci dnem 28. 10. 2004.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu nejsou v současné době dány podmínky ani pro zamítnutí kasační stížnosti, ani pro zrušení napadeného usnesení Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Tvrzení žalobce obsažená v kasační stížnosti jsou závažná, protože tvrdí, že mu byla upřena některá ze základních lidských práv. Oproti tomu žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti tvrdí, že žalobce nebyl na svých právech nijak zkrácen, žalobu k soudu mohl v zákonem stanovené lhůtě podat.

Za této procesní situace, kdy zde stojí tvrzení proti tvrzení, by bylo nezbytné provést výslech žalobce, jímž by byly osvětleny bližší okolnosti jeho „pobytu“ v tranzitním prostoru letiště, a v návaznosti na tato skutková zjištění provést potřebné další důkazy. Tento postup však není možný, protože pobyt žalobce není znám.

Podle § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

V projednávané věci je místo pobytu žalobce po zákonem stanovenou dobu neznámé a tato skutečnost brání tomu, aby žalobce mohl být soudem vyslechnut, jak je shora uvedeno, a v návaznosti na jeho výslech provedeny případné další důkazy. Ostatně v mezidobí byl žalobci – jak shora uvedeno – udělen azyl na území jiného státu Evropské unie.

Nejvyšší správní soud proto podle § 33 zákona o azylu řízení o kasační stížnosti zastavil.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř.s. Podle tohoto ustanovení žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu